

Електронний журнал «Державне управління: удосконалення та розвиток» включено до переліку наукових фахових видань України з державного управління (Категорія «Б», Наказ Міністерства освіти і науки України № 1643 від 28.12.2019).

Спеціальність – 281.

Державне управління: удосконалення та розвиток. 2026. № 5.

ISSN 2307-2156

Copyright © The Author(s). This is an open access article distributed under the terms of the Creative Commons Attribution License 4.0 (<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/>).

DOI: <http://doi.org/10.32702/2307-2156.2026.5.35>

УДК 351:327

A. O. Досич,

аспірант кафедри публічного управління, менеджменту інноваційної діяльності та дорадництва,

Національний університет біоресурсів і природокористування

ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0003-5599-6212>

ДІЯЛЬНІСТЬ МІЖНАРОДНИХ ІНСТИТУЦІЙ У СИСТЕМІ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ ЩОДО РЕАГУВАННЯ НА НАСИЛЬСТВО

A. Dosych,

PhD student at the Department of Public Administration,

Innovation Management and Advisory Services,

National University of Life and Environmental Sciences of Ukraine

ACTIVITIES OF INTERNATIONAL INSTITUTIONS IN THE PUBLIC ADMINISTRATION SYSTEM FOR RESPONDING TO VIOLENCE

У статті розглянуто міжнародну адвокацію як стратегічний інструмент системи публічного управління України у сфері реагування та

протидії сексуальному насильству, пов'язаному з конфліктом (СНПК), в умовах повномасштабної збройної агресії РФ. Показано еволюцію проблеми СНПК від виключно національного рівня до міжнародної площини. Окреслено інституційну архітектуру зовнішньої відповіді держави, яка використовує три ключові міжнародні платформи: Комісію Ради Європи з гендерної рівності (ГЕС, Страсбург), Комісію ООН зі статусу жінок (КСЖ, Нью-Йорк) та Раду ООН з прав людини (РПЛ, Женева). Продemonстровано функціональну відмінність кожної з платформ та їхній вплив на публічне управління в Україні. Запропоновано конкретні напрями вдосконалення публічного управління, що полягають в інституціалізації механізмів репарацій (створення цільового фонду), локалізації планів на регіональному рівні та запровадженні протоколів безпеки для залучення осіб, які пережили СНПК, до офіційних делегацій.

The article analyzes international advocacy as a strategic instrument of Ukraine's public administration system in the sphere of responding to and countering conflict-related sexual violence (CRSV) amid the full-scale armed aggression of the Russian Federation. The evolution of the CRSV issue is shown, shifting from exclusively national to the international level, where CRSV is considered a deliberate tactic of war and an instrument of terror. The institutional architecture of the state's external response is outlined, utilizing three key international platforms: the Council of Europe Gender Equality Commission (GEC, Strasbourg), the UN Commission on the Status of Women (CSW, New York), and the UN Human Rights Council (HRC, Geneva). Methodologically, the study relies on a systemic approach, policy analysis, and the unique method of participant observation, implemented through the author's direct work as part of the official government delegations of Ukraine at the 28th plenary meeting of the GEC and the 70th session of the CSW. The empirical base is strengthened by a content analysis of international and national documents (the CSW Agreed Conclusions, reports of the UN Human Rights Monitoring Mission, draft

recommendations of the Council of Europe, Law of Ukraine No. 4067). The functional distinction of each platform and their impact on domestic public administration are demonstrated. Specifically, the GEC is defined as the normative and legal dimension for adapting European standards (combating cyber violence, implementing the Istanbul Convention regarding punishment for sexual harassment). The CSW acts as a global political platform for mobilizing financial support, cementing Ukraine's leadership. The HRC is viewed as the human rights dimension for forming the evidence base and transitioning to the practical plane of bringing Russian war criminals to justice. Special attention is given to the challenges of global public administration, in particular the geopolitical backlash in the implementation of gender policy by certain partner states (exemplified by the voting at CSW70), which requires Ukraine to diversify its diplomatic efforts. Specific directions for improving public policy are proposed: institutionalization of reparation mechanisms (creation of a dedicated fund), localization of plans to the regional level, and the introduction of security protocols for involving CRSV survivors in official delegations.

Ключові слова: *публічне управління; міжнародна адвокація; сексуальне насильство, пов'язане з конфліктом; гендерна політика; Комісія ООН зі статусу жінок; Комісія Ради Європи з гендерної рівності; Рада ООН з прав людини; репарації; постраждалоорієнтований підхід.*

Keywords: *public administration; international advocacy; conflict-related sexual violence; gender policy; UN Commission on the Status of Women; Council of Europe Gender Equality Commission; UN Human Rights Council; reparations; survivor-centered approach.*

Постановка проблеми у загальному вигляді та її зв'язок із важливими науковими чи практичними завданнями. В умовах повномасштабної збройної агресії РФ проти України система публічного управління зіткнулася з безпрецедентними викликами, які вимагають швидкої адаптації до умов

воєнного часу та гібридних загроз. Сексуальне насильство, пов'язане з конфліктом (СНПК), використовується державою-агресором не як випадковий наслідок бойових дій, а як свідомо тактика ведення війни, інструмент терору, залякування та геноциду проти цивільного населення і військовополонених, це переводить проблему протидії СНПК з площини публічного управління виключно національної у площину міжнародну. Відповідно, інструментарій вітчизняного публічного управління має виходити за межі національних кордонів, трансформуючись у комплексну міжнародну активність.

Формулювання цілей статті (постановка завдання). Метою статті є проведення комплексного аналізу різнобічної системи міжнародної адвокації як інструменту публічного управління України у сфері протидії СНПК, а також у дослідженні специфіки використання ключових міжнародних платформ (Комісії Ради Європи з гендерної рівності, Комісії ООН зі статусу жінок та Ради ООН з прав людини) для просування національних інтересів.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Теоретичний корпус охоплював наукові публікації з питань формування публічного управління в умовах гібридних загроз та розбудови систем міжнародної адвокації, зокрема її відмінностей від лобіювання. Нормативну базу склали резолюції Ради Безпеки ООН, положення Конвенції Ради Європи про запобігання насильству стосовно жінок і домашньому насильству та боротьбу із цими явищами (Стамбульська конвенція), погоджені висновки 70-ї сесії Комісії ООН зі статусу жінок (КСЖ), проєкти рекомендацій Комісії Ради Європи з гендерної рівності (ГЕС), а також національне законодавство України у сфері протидії СНПК та надання проміжних репарацій. Часові рамки аналізу зосереджені на періоді 2024–2026 років із ключовим акцентом на інституційні та геополітичні зрушення, зафіксовані під час міжнародних сесій 2026 року.

Виклад основного матеріалу дослідження. Для формування та забезпечення міжнародного тиску на агресора публічне управління України системно виходить за межі національних кордонів. Україна активно та

цілеспрямовано використовує доступну систему міжнародних інституцій, серед яких стратегічне значення мають три ключові платформи: КСЖ, ГЕС та Рада ООН з прав людини (РПЛ). Кожна з яких має унікальну інституційну архітектуру, специфічний інструментарій та різний рівень юридичного і політичного впливу. Їх використання є невід'ємним інструментом публічної політики для утримання фокусу світової спільноти на злочинах рф та залучення міжнародної технічної, експертної та фінансової допомоги.

Важливим фундаментом ефективної роботи на міжнародній арені є міжвідомча синергія всередині країни. Показовим прикладом комплексного підходу є Розпорядження Кабінету Міністрів України від 05 лютого 2026 р. № 117-р “Про делегацію Уряду України для участі у 70-й сесії Комісії зі становища жінок” [3]. До складу офіційної делегації, яку очолив Віце-прем'єр-міністр з питань європейської та євроатлантичної інтеграції України, було включено представників різних гілок влади — Урядову уповноважену з питань гендерної політики, посадовців Міністерства соціальної політики (виконавча влада), народних депутатів України (законодавча влада), представників Офісу Генерального прокурора (правоохоронна система) та громадянського суспільства. Такий інституційний дизайн дозволив делегації виступати “єдиним голосом” та адвокатувати весь спектр питань: від внесення змін до національного законодавства і розбудови соціальних сервісів до забезпечення кримінального переслідування воєнних злочинців із залученням громадських організацій.

У межах предметного поля публічного управління та адміністрування концепт «адвокації» потребує чіткої демаркації від суміжного, але не ідентичного поняття “лобізм”. Лобізм традиційно трактується як цілеспрямований вплив груп інтересів на органи державної влади з метою просування приватних, комерційних або вузькокорпоративних цілей при прийнятті конкретних рішень [7]. Це легальний вплив особи чи групи осіб (лобістів) на публічних посадовців для прийняття рішень на користь інтересів лобістів або третіх осіб [1].

Натомість адвокація є значно ширшим інструментом публічного управління, яка базується на захисті суспільно значущих інтересів (у контексті даного дослідження — фундаментальних прав осіб, які пережили СНПК), є максимально прозорою та передбачає мобілізацію широкої суспільної підтримки задля системних структурних змін. Метою здійснення адвокації є досягнення суспільного інтересу, а сама діяльність є неприбутковою, в той час як лобізм може здійснюватися у формі підприємницької діяльності (з метою отримання прибутку) та спрямовуватися на досягнення політичних інтересів (здобуття влади). Тобто адвокація здійснюється не для отримання приватної вигоди чи здобуття влади, а для прийняття суспільно корисних рішень та змін [1].

Відповідно, у міжнародному вимірі публічного управління Україна застосовує саме адвокацію як легітимний інструмент просування національних інтересів задля консолідації зусиль міжнародної спільноти.

Ефективне публічне управління, в тому числі і на міжнародній арені, має ґрунтуватися на верифікованих даних. Згідно звіту Моніторингової місії ООН з прав людини в Україні щодо захисту цивільних осіб у збройному конфлікті за лютий 2026 року [5], фіксуються продовжувані випадки СНПК щодо військовополонених та цивільних які перебувають в полоні, включаючи тортури, застосування електричного струму та погрози сексуальним насильством. Ці дані слугують не лише доказовою базою для міжнародних трибуналів, але й інформаційною базою для використання під час адвокації.

Для розуміння архітектури глобального публічного управління у сфері гендерної політики та протидії СНПК, доцільно структурувати ключові міжнародні платформи за їхніми функціональними характеристиками та впливом на вітчизняну систему адміністрування (Таблиця 1).

Таблиця 1. Порівняльна характеристика міжнародних платформ як інструментів адвокації публічного управління України

Критерій порівняння	GEC	КСЖ	РПЛ
Рівень юрисдикції	Регіональний (Європа)	Глобальний (Світовий)	Глобальний (Правозахисний)
Цільовий вектор впливу	Нормативно-правова стандартизація та адаптація загально-європейських рекомендацій до національних програм та стратегій	Формування глобального політичного порядку денного; мобілізація ресурсів	Юридична фіксація порушень; притягнення до відповідальності
Інституційний інструментарій	Рекомендації Комітету Міністрів, моніторинг конвенцій (зокрема Стамбульської)	Погоджені висновки (Agreed conclusions), резолюції Економічної і соціальної ради ООН	Резолюції, звіти слідчих комісій, спеціальних доповідачів в межах їх мандатів
Наслідки для вітчизняного публічного управління	Впровадження змін до КК та КУпАП. Включення до національних стратегій з гендерної рівності	Легітимізація державних стратегій; залучення фінансової та експертної допомоги ООН	Формування доказової бази для МКС та Реєстру збитків (RD4U) для стягнення репарацій з РФ в майбутньому.

Джерело: підготовлено автором на основі аналізу установчих документів та положень про GEC [12], КСЖ [10], та РПЛ [13].

GEC зосереджена на регіональному (європейському) рівні та розробці конкретних правових і політичних стандартів, часто тісно пов'язаних із положеннями Стамбульської конвенції [4]. Хоча рішення GEC (зокрема, рекомендації Комітету Міністрів Ради Європи) носять рекомендаційний характер, так звана “м'яка сила” (soft power), вони мають визначальний вплив на країн-членів при розробці та впровадженні їхньої національної політики. Відповідно до концепції американського політолога Джозефа Ная, “м'яка сила” — це здатність отримувати бажані результати на світовій арені через привабливість, а не шляхом примусу чи фінансових стимулів. Вона базується на трьох основних ресурсах: культурі, політичних цінностях та легітимній зовнішній політиці [11, с. 94]. Показовим у цьому контексті є 28-ме пленарне

засідання GEC, яке відбулося 18-20 листопада 2025 року у Страсбурзі. Делегацію України на цьому засіданні представляв автор цієї статті в статусі національного консультанта Апарату Урядової уповноваженої з питань гендерної політики. Аналіз звіту 28-го засідання GEC демонструє, як саме GEC формує майбутню політику держав-членів. Зокрема, GEC своїм рішенням схвалила проєкти рекомендацій щодо рівності та штучного інтелекту, а також щодо відповідальності за насильство щодо жінок і дівчат, скоєне за допомогою технологій [9, с. 2]. Ці документи стануть орієнтиром для адаптації національного законодавства, програм та стратегій до викликів кібернасильства, як одного з найбільш швидко поширюваних в еру масштабування використання комп'ютерних технологій та штучного інтелекту.

Також GEC схвалено “Керівництво з розробки позитивних наративів для протидії антигендерній риторичі” [9, п. 7.1, с. 8], що є критично важливим інструментом для публічних службовців у боротьбі з російською дезінформацією та наративами про «традиційні цінності».

Окремо на засіданні GEC заслухано звіти країн щодо імплементації Стамбульської конвенції. Важливо відзначити, що Україна використала цю можливість, щоб відзвітувати про успішну імплементацію статті 40 Стамбульської конвенції (Сексуальні домагання) [9, п. 40, с. 11].

Якщо Рада Європи задає правові рамки, то КСЖ у Нью-Йорку є головною глобальною політичною платформою, яка формує світову політику у сфері забезпечення та дотримання прав жінок. Для вітчизняного публічного управління робота на КСЖ є важливою з точки зору глобальної видимості, донесення правди про російські злочини країнам-членам ООН та мобілізації міжнародної фінансової підтримки.

Міжнародна адвокація не має сенсу без демонстрації реальних інституційних кроків усередині країни. Під час 70-ї сесії КСЖ Україна офіційно представила План реалізації Рамкової програми співробітництва між Урядом України та ООН щодо запобігання та протидії СНПК на 2026-

2027 роки [2]. Цей документ маркує стратегічний перехід публічного управління від етапу кризового (екстреного) реагування до етапу системної політики локалізації послуг у громадах. Окрім цього, українська делегація використала КСЖ для закріплення свого лідерства у міжнародних ініціативах. Зокрема, підбито підсумки головування України в Міжнародному альянсі із запобігання сексуальному насильству в конфліктах за 2025 рік та презентовано «Збірник найкращих практик постраждалоорієнтованого підходу» [6].

Наскрізною лінією адвокації України в Нью-Йорку стало питання невідворотності покарання та репарацій. Делегація активно просувала ідею розширення мандату Реєстру збитків Ради Європи для забезпечення виплат репарацій усім категоріям постраждалих від збройної агресії з 2014 року.

Окремим і надзвичайно важливим аспектом 70-ї сесії КСЖ стало ухвалення підсумкового документа — Погоджених висновків [8]. Для України цей документ має стратегічне значення, оскільки він закріплює на глобальному рівні механізми реагування на злочини, з якими стикається наша держава. Зокрема, Погоджені висновки прямо закликають забезпечити повний та рівний доступ жінок і дівчат до правосуддя та репарацій у гуманітарних, конфліктних і постконфліктних умовах. Документ акцентує увагу на необхідності проактивних кроків для запобігання, розслідування та судового переслідування СНПК, створення механізмів перехідного та міжнародного правосуддя, які є гендерно-чутливими та орієнтованими на постраждалих. Крім того, документ підкреслює важливість впровадження інклюзивних адміністративних програм репарацій та створення цільових фондів відшкодування для постраждалих від насильства. Ці положення повністю легітимізують та підсилюють український порядок денний щодо протидії СНПК на національній арені.

З точки зору глобального публічного управління, процес ухвалення цього документа висвітлив тривожну тенденцію. Всупереч багаторічній традиції ухвалення Погоджених висновків шляхом консенсусу, цьогоріч

документ приймався через відкрите голосування, під час якого Сполучені Штати Америки виступили проти. Це свідчить про глибокий відкат у реалізації гендерної політики у зовнішньому курсі однієї з ключових держав-партнерів. Такий демарш є тривожним сигналом для всієї міжнародної спільноти, оскільки позиція держави-лідера може стати політичним тригером для інших країн переглянути або послабити свої зобов'язання у сфері забезпечення прав жінок. Для України це створює нагальну потребу в диверсифікації дипломатичних зусиль та пошуку нових коаліцій (зокрема в межах ЄС), коли традиційні союзники демонструють відкат у підтримці глобальної гендерної політики.

Якщо в Нью-Йорку формується політична воля, а у Страсбурзі — стандарти, то РПЛ у Женеві це місце, де відбувається перехід до практичної площини фіксації злочинів та забезпечення невідворотності покарання. Участь України в роботі РПЛ є доказом того, що національна політика не обмежується деклараціями, а має на меті конкретні юридичні наслідки для вищого військово-політичного керівництва рф.

РПЛ має принципово інший інструментарій, оскільки фокусується на моніторингу порушень прав людини та підтримці механізмів міжнародного розслідування. Робота тут нерозривно пов'язана з діяльністю Моніторингової місії ООН з прав людини в Україні, її звіти слугуватимуть доказовою базою для подальших дебатів. РПЛ генерує критично важливі міжнародно-правові документи: резолюції (які створюють та продовжують мандати слідчих механізмів), звіти Незалежної міжнародної комісії з розслідування порушень в Україні, а також доповіді Спеціальних доповідачів та матеріали Універсального періодичного огляду. Для України ці інструменти відкривають вікно можливостей для формування офіційної, верифікованої на рівні ООН, доказової бази, що у подальшому використовуватиметься в судових справах проти рф та слугуватиме юридичним обґрунтуванням для наповнення Реєстру збитків.

З огляду на це, стратегічним планом публічного управління є інтенсивна

робота делегації України на сесії РПЛ у червні 2026 року. Інноваційним підходом на цьому етапі має бути активне залучення самих осіб, які пережили СНПК, до офіційних адвокаційних заходів. Надання голосу постраждалим на рівні ООН трансформує суху юридичну статистику у беззаперечні особисті свідчення. Це найбільш дієвий метод деконструкції російської пропаганди та емоційно-політичного впливу на делегації країн, які займають нейтральну позицію, що зрештою забезпечує необхідну кількість голосів для ухвалення проукраїнських резолюцій та продовження мандатів міжнародних слідчих механізмів.

Висновки й перспективи подальших розвідок у даному напрямі. Проведений аналіз свідчить, що в умовах гібридної війни та збройної агресії протидія СНПК вимагає від держави синергії внутрішніх реформ та агресивної міжнародної адвокації. Глобальна політична солідарність, досягнута на міжнародних платформах має спиратися на імплементацію європейських правових стандартів та конвертуватися у юридичні механізми притягнення до відповідальності на рівні РПЛ та Міжнародного кримінального суду.

Для забезпечення ефективності цієї багаторівневої системи пропонуються такі практичні рекомендації:

- забезпечити інтеграцію завдань нового Плану імплементації Рамкової програми співробітництва з ООН (2026-2027) та Національного плану дій 1325 до регіональних планів та стратегій розвитку громад, перевівши фокус з міжнародних декларацій на якість надання спеціалізованих послуг «на місцях»;

- розробити стратегію диверсифікації дипломатичної підтримки у відповідь на відкат у реалізації гендерної політики з боку США. Активізувати співпрацю з прогресивними країнами ЄС, Північної Європи та державами Глобального Півдня для забезпечення безперебійного фінансування програм протидії СНПК в Україні;

- розробити протоколи безпеки та психологічного супроводу для

системного залучення осіб, які пережили СНПК (включаючи звільнених з полону цивільних та військових), до офіційних делегацій України для спільної адвокації.

Сучасний стан реагування на СНПК в Україні свідчить про формування унікальної моделі публічного управління, де внутрішня розбудова інклюзивних сервісів для постраждалих нерозривно пов'язана із зовнішньополітичною діяльністю. Консолідація зусиль усіх гілок влади на міжнародній арені забезпечує не лише притягнення уваги до воєнних злочинів РФ, але й інтеграцію передових міжнародних стандартів в українську систему правосуддя та соціального захисту. Важливо зауважити, що до цієї роботи активно залучені представники та представниці мереж постраждалих від СНПК, що є унікальним міжнародним прикладом постраждалоорієнтованого підходу у формуванні та реалізації державної політики як на національному, так і на міжнародному рівні.

Подальші дослідження мають бути спрямовані на аналізі міжнародного досвіду щодо реагування та протидії насильству на прикладі інших країн, та перспектив його впровадженні в Україні.

Література

1. Громадянська мережа ОПОРА. Гроші та політика: чи може бути лобізм законним і в чому його відмінність від адвокації? URL: <https://oporaua.org/vybory/groshi-ta-politika-chi-mozhe-buti-lobizm-zakonnim-i-v-chomu-yogo-vidminnist-vid-advokatsiyi-24591> (дата звернення: 22.04.2026).

2. Кабінет Міністрів України. План реалізації Рамкової програми співробітництва між Урядом України та Організацією Об'єднаних Націй щодо запобігання та протидії сексуальному насильству, пов'язаному з конфліктом на 2026-2027 роки. URL: <https://www.kmu.gov.ua/storage/app/sites/1/ind-57-gender-policy/plan-realizaciyi-ramkovoyi-programi-spivrobitnictva-2026-2027.pdf> (дата звернення: 23.03.2026).

3. Про делегацію Уряду України для участі у 70-й сесії Комісії зі становища жінок: розпорядження Кабінете Міністрів України від 05.02.2026

р. № 117-р. URL: <https://www.kmu.gov.ua/npas/pro-delehatsiiu-uriadu-ukrainy-dlia-uchasti-u-70-i-sesii-komisii-zi-stanovyshcha-zhinok-117-050226> (дата звернення: 24.03.2026).

4. Конвенція Ради Європи про запобігання насильству стосовно жінок і домашньому насильству та боротьбу із цими явищами (Стамбульська конвенція) від 11.05.2011 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/994_001-11#Text (дата звернення: 30.03.2026).

5. Моніторингова місія ООН з прав людини в Україні. Захист цивільних осіб під час збройного конфлікту — лютий 2026 року: звіт. URL: https://ukraine.ohchr.org/sites/default/files/2026-03/Ukraine%20-%20protection%20of%20civilians%20in%20armed%20conflict%20%28February%202025%29_UKR.pdf (дата звернення: 31.03.2026).

6. Підхід, орієнтований на постраждалих: кращі практики членів міжнародного альянсу по запобіганню сексуальному насильству, пов'язаному з конфліктом. URL: https://drive.google.com/drive/folders/1oCAweuFU6CrVJPR_vkJiFJGyYecja2kn (дата звернення: 28.03.2026).

7. Чернохатній Д. А. Лобіювання» та «урядові відносини»: розмежування понять. *Правова держава*. 2016. № 22. С. 15-20. URL: <https://dspace.onu.edu.ua/server/api/core/bitstreams/e5d9c1a0-d5ce-4adb-8c77-060bcbe540e5/content> (дата звернення: 27.03.2026).

8. Commission on the Status of Women, Seventieth session, New York, 9–19 March 2026, Agenda item 3 (a) (i), Agreed conclusions. URL: <https://docs.un.org/E/CN.6/2026/L.2> (дата звернення: 24.03.2026).

9. Council of Europe. Gender Equality Commission (GEC) 28th meeting report, Strasbourg, 18-20 November 2025. URL: <https://rm.coe.int/gec-2025-31-meeting-report/48802a3462> (дата звернення: 24.03.2026).

10. Economic and Social Council resolution 11(II) of 21 June 1946. URL: [https://docs.un.org/en/E/RES/11\(II\)](https://docs.un.org/en/E/RES/11(II)) (дата звернення: 22.03.2026).

11. Nye J. S. Public Diplomacy and Soft Power. *The Annals of the American Academy of Political and Social Science*. 2008. Vol. 616. P. 94–109. URL: <http://www.kamudiplomasisi.org/pdf/PDandsoftpower.pdf> (дата звернення: 24.03.2026).

12. Terms of reference of the Gender Equality Commission (GEC). URL: <https://rm.coe.int/gec-terms-of-reference-2024-2027/1680ae30eb> (дата звернення:

24.03.2026).

13. UN General Assembly. Resolution of the General Assembly on 15 March 2006 No. 60/251. Human Rights Council. URL: <https://documents.un.org/doc/undoc/gen/n05/502/66/pdf/n0550266.pdf> (дата звернення: 24.03.2026).

References

1. Civil Network OPORA (2023), “Money and politics: can lobbying be legal and how does it differ from advocacy?”, available at: <https://oporaua.org/vybory/groshi-ta-politika-chi-mozhe-buti-lobizm-zakonnim-i-v-chomu-iogo-vidminnist-vid-advokatsiyi-24591> (Accessed 22 April 2026).

2. Cabinet of Ministers of Ukraine (2026), “Implementation plan of the Framework program of cooperation between the Government of Ukraine and the United Nations on preventing and combating conflict-related sexual violence for 2026-2027”, available at: <https://www.kmu.gov.ua/storage/app/sites/1/ind-57-gender-policy/plan-realizaciyi-ramkovoyi-programi-spivrobotnictva-2026-2027.pdf> (Accessed 23 March 2026).

3. Cabinet of Ministers of Ukraine (2026), Decree “On the delegation of the Government of Ukraine for participation in the 70th session of the Commission on the Status of Women”, available at: <https://www.kmu.gov.ua/npas/pro-delehatsiiu-uriadu-ukrainy-dlia-uchasti-u-70-i-sesii-komisii-zi-stanovyshcha-zhinok-117-050226> (Accessed 24 March 2026).

4. Council of Europe (2011), “Council of Europe Convention on preventing and combating violence against women and domestic violence (Istanbul Convention)”, available at: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/994_001-11#Text (Accessed 30 March 2026).

5. UN Human Rights Monitoring Mission in Ukraine (2026), “Protection of civilians in armed conflict — February 2026: report”, available at: https://ukraine.ohchr.org/sites/default/files/2026-03/Ukraine%20-%20protection%20of%20civilians%20in%20armed%20conflict%20%28February%202025%29_UKR.pdf (Accessed 31 March 2026).

6. International Alliance on Preventing Sexual Violence in Conflict (2026), “Survivor-centered approach: best practices of the members of the international alliance on preventing conflict-related sexual violence”, available at: https://drive.google.com/drive/folders/1oCAweuFU6CrVJPR_vkJiFJGyYecja2kn

(Accessed 28 March 2026).

7. Chernokhatnii, D. A. (2016), “Lobbying” and “government relations»: differentiation of concepts”, *Pravova derzhava*, vol. (22), pp. 15-20, available at: <https://dspace.onu.edu.ua/server/api/core/bitstreams/e5d9c1a0-d5ce-4adb-8c77-060bcbe540e5/content> (Accessed 27 March 2026).

8. UN Commission on the Status of Women (2026), “Seventieth session, New York, 9–19 March 2026, Agenda item 3 (a) (i), Agreed conclusions”, available at: <https://docs.un.org/E/CN.6/2026/L.2> (Accessed 24 March 2026).

9. Council of Europe (2025), “Gender Equality Commission (GEC) 28th meeting report, Strasbourg, 18-20 November 2025”, available at: <https://rm.coe.int/gec-2025-31-meeting-report/48802a3462> (Accessed 24 March 2026).

10. UN Economic and Social Council (1946), “Resolution 11(II) of 21 June 1946”, available at: [https://docs.un.org/en/E/RES/11\(II\)](https://docs.un.org/en/E/RES/11(II)) (Accessed 22 March 2026).

11. Nye, J. S. (2008), “Public Diplomacy and Soft Power”, *The Annals of the American Academy of Political and Social Science*, vol. 616, pp. 94–109, available at: <http://www.kamudiplomasisi.org/pdf/PDandsoftpower.pdf> (Accessed 24 March 2026).

12. Council of Europe (n.d.), “Terms of reference of the Gender Equality Commission (GEC)”, available at: <https://rm.coe.int/gec-terms-of-reference-2024-2027/1680ae30eb> (Accessed 24 March 2026).

13. UN General Assembly (2006), “Resolution of the General Assembly on 15 March 2006 No. 60/251. Human Rights Council”, available at: <https://documents.un.org/doc/undoc/gen/n05/502/66/pdf/n0550266.pdf> (Accessed 24 March 2026).

Отримано редакцією журналу / Received: 14.05.26

Прорецензовано / Revised: 21.05.26

Дата публікації / Published: 26.05.26